

РЕШЕНИЕ

№ 2310

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 19.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **57** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на Старт Спед ЕООД срещу решение № ПО-129/19.12.2023 г., издадено от Директора на ТД на НАП С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено. Претендира разноси. Представя писмена защита.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 19.12.2023 г. е отхвърлена жалбата на Старт Спед ЕООД срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ от 16.11.2023 г. С последното е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в У. Б. АД.

В ПНПОМ е посочен размерът на бъдещите публични задължения, отразено е, че дружеството не притежава други движими или недвижими вещи, върху които да бъде наложен запор /л. 35/.

ПНПОМ е издадено на база на искане за налагане на ПОМ /л. 42/.

Приложени са заповед за възлагане на ревизия от 26.06.2023 г. /л. 45/, както и такива за изменение на ЗВР и за спиране на ревизионното производство.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от същия закон. Съобразно чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините (чл. 195, ал. 7 ДОПК).

В настоящия случай обезпечение в пари или банкова гаранция не са предложени, поради което не са налице предпоставките за отмяна на обезпечителната мярка на това основание.

Процесните обезпечителни мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК - в хода на ревизия, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 121, ал. 3 ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накръняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането изборително на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. При липсата на имущество или при неговата недостатъчност, обаче, се налага балансиране между публичния интерес от събиране на евентуалните бъдещи публични задължения и накрънения частен интерес от наложените ограничителни мерки. В случая, доколкото липсват доказателства за наличието на други активи наложеният запор се явява единствената подходяща обезпечителна мярка.

За ревизираното лице е налице възможност да иска разрешаване на неотложни плащания във връзка с дейността му – чл. 229, ал. 1 от ДОПК или ако разполага с други активи, годни да обезпечат установяването му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК.

ПНПОМ е мотивирано, като допълнителни мотиви се съдържат и в искането за налагане на обезпечителни мерки /а съгл. ТР 16/75 г. на ВС няма пречка мотивите да са в друг документ от адм. преписка/ относно необходимостта от налагане на обезпечителна мярка, като е посочено изрично, че жалбоподателят неправомерно е ползвал данъчен кредит по фактури, издадени от две дружества, без да са налице реално осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги – нито жалбоподателят, нито неговите доставчици притежават документи за това. Поради това неоснователни са възраженията в жалбата за бланкетност и немотивираност на ПНПОМ.

Както бе посочено по-горе, в настоящото производство не може да се изследва

наличието на публични задължения и техният размер, нито видът им, тъй като те са предмет на друго производство – ревизионното. Характерът на мярката е привременен и поради това чл. 121, ал.1 от ДОПК не изисква публичното вземане да е безспорно установено по размер, нито пък да е изискуемо – именно по тази причина мярката е предварителна. Публичният изпълнител няма задължения да изследва конкретни сделки и факти, нито това следва да прави съдът в настоящото производство.

Публичният изпълнител е събрал, анализирал и изложил релевантната за събирането на бъдещите вземания информация - данните за имущественото състояние на ревизираното лице, респ. липсата на движимо и недвижимо имущество. Въз основа на това, обоснован е изводът на публичния изпълнител, че предварителните обезпечителни мерки са необходими с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Следователно не е нарушен чл. 121, ал. 1 от ДОПК, нито чл. 6 от АПК. В хода на съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, посредством които да се установи неговото финансово и имуществено състояние, респективно, че притежава имущество и/или вземания, достатъчни да покрият стойността на очакваните задължения по ревизионен акт.

Неоснователно е възражението, че не било доказано, че събирането на евентуалните публични задължения ще бъде невъзможно. Настоящият състав намира, че размерът на предполагаемите публични вземания, който е в особено големи размери – 46 527,17 лева, обуславя наличието на предпоставките на чл. 121, ал. 1 ДОПК – опасност от затрудняване събирането на задълженията за данъци. Същевременно съдът намира, че с оглед липсата на доказателства за притежавани други активи единственият начин за обезпечаване събирането на бъдещото публично вземане е именно чрез наложените върху налични и постъпващи суми по банкови сметки запори, както и на вложени вещи в трезори. Безспорно доказване на публичното задължение може да бъде направено в рамките на ревизионното производство, а невъзможността от събиране на евентуалните задължения се предполага по гореизложените съображения – именно затова чл. 121, ал. 1 ДОПК използва формулировката „значително ще се затрудни“, а не например „безспорно и категорично установена невъзможност“.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че приходната администрация правилно и законосъобразно е преценила обезпечителната нужда, като решението на директора на ТД на НАП С. правилно потвърждава ПНПОМ на публичния изпълнител, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Наличието на отменено от АССГ друго решение на директора на ТД на НАП С. във връзка със същата ревизия не променя горните изводи, доколкото предмет на двете съдебни производства са различни административни актове, като настоящият състав не е обвързан от мотивите на предходното решение на АССГ.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП - С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, което съдът определя в размер на 100 лева. В този смисъл са например Определение от 23.05.2019 г. по адм. д. № 5709/2019 г., VIII отд. на ВАС; Определение от 04.06.2021 г. по адм. д. № 5237/2021 г.,

VIII отд. на ВАС; Определение от 16.05.2019 г. по адм. д. № 5351/2019 г., VIII отд. на ВАС; Решение от 29.03.2022 г. по адм. д. № 11765/2021 г. на Административен съд - София-град.

Така мотивиран и на основание чл. 197, ал. 3 и 4 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Старт Спед“ ЕООД срещу решение № ПО-129/19.12.2023 г., издадено от Директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „Старт Спед“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: